

BATI ÜLKELERİNE HİCRET ETMEK

BATI ÜLKELERİNE HİCRET ETMEK

Bu Hizb-ut Tahrir Avrupa'nın Çıkardığı Kitapçıktır
M. 2002 - H. 1423

İÇİNDEKİLER

Göç/hicret	5
Gurbete göç.....	5
İç göç.....	6
Devletlerarası göç.....	6
Elçilik göçü.....	6
Göç etkenleri ve meşruiyeti.....	6
Batının göçe olan ihtiyacı.....	7
Batının göç politikası	8
Entegrasyon.....	9
Entegrasyon siyasetinin yanlışlığı	9
Entegrasyon hakkındaki şer'i hüküm	13
"Ya entegre ol, ya da defol!" söylemi	15
İdeal siyaset	15
Müslüman'ın görevi	17
Müslüman'ın başkasına karşı olan görevi	17
Müslüman'ın Dinine karşı olan görevi.....	19
Bir ümmete mensup olmak	21
Vela/dostluk kimin içindir?.....	22
Gelecek İslam'ındır	23

باسم الله الرحمن الرحيم

HİCRET/GÖÇ

Göç: Bir yerden başka bir yere intikal etmek ve ikincinin tercih edilmesinden dolayı birinciyi terk etmeye kastedmektedir. Veya bir toprak veya bir beldeden çıkıp başka toprak veya beldeye gitmektir. Şöyle denilir; "هاجر مهاجرة من البلد و عنه" "**Bir beldeden çıkararak başka bir beldeye gitti.**"

Göç; İslam kültüründe iki manaya delalet etmesi için kullanılır:

- 1- Tarihsel anlamı,
- 2- Şer'i anlamı.

Göçün tarihsel anlamı; Bazı Müslümanların, Kureyş'in eziyetinden kaçmak ve emân talep etmek amacıyla Mekke'den Habeşistan'a doğru çıkmalarıdır. İşte bu göçün birinci tarihsel anlamıdır. İkinci tarihsel anlamı ise; -ki en önemli ve en meşhur olanı- Nebi (sav)'in Mekke'den Medine'ye hicret etmesidir, yani çıkmasıdır.

Göçün şer'i anlamı ise; "**Dar-ül küfürden çıkararak Dar-ül İslam'a gitmektir.**" Ancak fakihler, mevcut vakıyyla, lafzın genelliğiyle ve bazı şer'i naslarla delillendirerek göç kelimesinin anlamını genişlettiler. Neticede, onu iki kısma ayırdılar:

- 1- Korku göçü,
- 2- Talep göçü,

İkinciyi de kendi arasında iki kısma ayırdılar:

- a- Dini talep için,
- b- Dünyayı talep için,

Birincinin örnekleri arasında; -Korku göçü- Dar'ül küfürden, Dar'ül İslama çıkmak veya bid'at topraklardan çıkmak ya da bedene ve mala yapılan eziyetten kaçmak gibi.

İkincinin örnekleri arasında ise; -Talep göçü- İbret için sefere çıkmak - bu dini arzularındandır-.Veya maişet/yaşam için sefere çıkmak -bu da dünya arzularındandır-.

Günümüzde, Dar'ül İslam olmadığından dolayı, göçün esas şer'i mefhumu-Dar'ül küfürden, Dar'ül İslam'a çıkmak- unutulmuştur. Böylece göç kavramı mutlak olarak kullanıldığında, İslamî fikhin belirtmediği sözlük manası kastedilmiştir. Her ne kadar bu mana tarihsel olarak var olmuş, teşri açıdan da bahsedilmiş olsa da.Dikkat ediniz! Onun şer'i anlamı da, Dar'ül küfürden, Dar'ül İslam'a çıkmaktır.

Dakik olması bakımından; göç kelimesi günümüzde kullanıldığında ondan kastedilen hususlar şunlardır:

● **Gurbete göç** (Emigration): "İnsanların vatanlarından, orada daimî ikame etme maksadı ile başka bir beldeye intikal etmeleridir." Bu da bir kaç kısma ayrılır. Onlardan biri; **zorunlu göç;** milyonlarca Afrika sakinlerinin, beyazların kurduğu ziraatlarda çalıştırılmaları amacıyla Yeni Dünyaya-Amerika-nakledilmeleridir. Diğeri ise; **serbestiyet göçü;** bu kabile ve toplulukların bütünüyle asli mıntıklarından başka bölgelere göç etmeleridir.

● **İç göç** (Internal migration): "Bu, köy ve kasaba sakinlerinin itici ve çekici faktörlerden dolayı şehirlere intikal etmelerinde merkezleşen göçtür."

● **Devletlerarası göç** (Migration): "Bu, fertlerin veya toplulukların çalışmak ve orada yerleşmek amacıyla bir beldeden başka bir beldeye intikal etmeleridir.Aynı zamanda bu göç, devletler arası etken olan güçler dağılımını geri getirmek için bir

vesiledir. Çoğu zaman bu göç, yaşam seviyesini ve ücret düzeyini yükseltmek gibi ekonomik nedenlerden dolayı olur."

● **Elçilik göçü** (immigration): "Bu, fertlerin başka bir ülkeye, orada ikame etme hedefiyle girmeleridir.

İşte bunlar, göç ve göçün en önemli kısımlarıdır. Nitekim dünya aleminin tasavvurunda olan da bunlardır. Bu makamda onlardan bizi ilgilendiren ise; Müslümanın, Müslümanların ülkesinden Batı ülkelerine hicret etmesidir.

GÖÇ ETKENLERİ VE MEŞRUIYYETİ

Göçün başlıca faktörleri -yani İslam'î beldeden çıkıp Batı beldesine gitmek-üçtür. Onlar:

- a- **Rızkı aramak için,**
- b- **İlim talep etmek için,**
- c- **Emân için,**

a- Rızkı aramak için göç: Bazı Müslümanların, fakirlik faktörü nedeniyle veya servet talep etmek amacıyla İslam'î beldeden, kazanmak arzusuyla Batı beldesine, orada ikamet etmek için çıkmasıdır. Şeriatta bunun hükmü, rızık için çalışma ve kazanma konusunda varid olan delillerin genel olmasından dolayı mübahlıktır. Allah (cc.) şöyle buyurmaktadır:

(هو الذي جعل لكم الأرض ذلولا فامشوا في مناكبها وكلوا من رزقه وإليه النشور)

"Yeryüzünü size boyun eğdiren O'dur. Şu halde yerin omuzlarında (üzerinde) dolaşın ve Allah'ın rızkıyla yeyin. Dönüş ancak O'nadır." (Mülk 15)

Kuşkusuz sahabelerden bir grup küfür ve şirk topraklarına ticaret yaptıkları halde Rasulü Allah (sav.) onların bu durumunu inkar etmemiştir. Şâr'î her ne kadar kazanma keyfiyetini ve çalışma türlerini sınırlandırmış ise de, kazanmak ve çalışmak için her hangi bir mekan tayin etmemiştir.

b- İlim talep etmek için göçe gelince: Bazı Müslümanların, öğrenim faktörü veya diploma almak yahut da ihtisas yapmak amacıyla İslam'î beldeden, öğrenme arzusuyla Batı beldesine, orada ikamet etmek için çıkmasıdır. Şeriatta bunun hükmü; İlim talep etme konusunda varid olan delillerin genelliğinden dolayı mübahlıktır. Hatta gerekli olduğu zaman bu durum vacibte olabilir. Rasulü Allah (sav.) şöyle buyurdu: >>

<< من سلك طريقا يطلب >> **"İlim talep etmek farzdır."** Başka bir hadiste; طلب العلم فريضة <<

<< فيه علما سلك الله به طريقا من طرق الجنة >> **"Kim ilim talep amacıyla bir yol tutarsa, Allah onunla cennete doğru bir yol kılar."** (Müslim Ebu Hürayra'dan tahrîç etti)

c- Emân için göç:

Bazı Müslümanların kendi beldelerinden, yöneticilerin zorbalıklarından ve eziyetlerinden kaçarak eman arzusuyla Batı beldelerine çıkmasıdır. Şeriatta bunun hükmü; caizlik. Meşru olmasında ki asıl, sahabenin Nebi (sav.)'in izniyle Habeşistan'a hicret etmeleridir.

BATININ GÖÇE OLAN İHTİYACI

Muhakkak ki insan davranışlarını hayat hakkındaki mefhumlarına göre şekillendirir. Çocuk yapmak, çoğalmak veya çoğalmamak bir davranış olduğuna göre şüphesiz bu, onun hayat hakkındaki mefhumlarından doğan mefhumuna boyun eğger. Keza Müslümanların hayat hakkındaki mefhumları, Batının hayat hakkında ki mefhumlarına muhalif ve ters olduğuna göre, herhangi bir meselede Müslümanların

davranışlarının, tamamen Batıların davranışlarına muhalif olması bedihidir.İşte çocuk yapmak ve çoğalmak konusu böyledir.

Bunun sebebi Müslüman çoğalmaya iki zaviyeden/çerçeveden bakar:

Birincisi; Genel zaviye açısından -insanî fitrat-: Bunun dönüp varacağı yer insan türünü korumak ve kollamaktır.

İkincisi; Özel zaviye açısından -dini-: Bunun dönüp varacağı yer Müslümanların bekasını sağlamak ve nüfuslarını çoğaltmaktır. Rasulüallah (sav) bu konuda şöyle buyurmuştur: << تزوجوا الولود الودود فإني مكاثركم بكم >> **“Doğurtkan kadınlarla evleniniz. Çünkü ben sizin çokluğunuzla övüneceğim.”** (Nesai Ma’kıl ibni Yesar’dan rivayet etmiştir.)

Ebu Davud’un ondan rivayetinde ise;<< مكاثركم الأمم..... >> **“Ümmetler içerisinde sizin çokluğunuzla övüneceğim.”** ifadesi geçmektedir.

Ahmed’in Enes’den rivayetinde ise;<< مكاثركم الأنبياء يوم القيامة >> **“Nebiler içerisinde sizin çokluğunuzla övüneceğim.”** kaydı geçmektedir.

Batı ise, çocuk yapma ve çoğalma konusuna, şahsi hürriyetinin kayıt altına alınması, kendisini dünya hayatının eğlencesinden ve nimetlerinden alıkoyması ve son olarak da büyük bir mali yükümlülük getirmiş olması açısından bakar. Özellikle bu son nokta-mali yükümlülük- Müslüman bir kimsenin, Allah’ü Tealanın şu sözlerine iman etmiş olmasından dolayı zihnini meşgul etmez:

“...Fakirlik yüzünden evlatlarınızı öldürmeyin. Sizin de, onların da rızınızı biz veririz...” (En’am151) Ve;

(إن ربك يبسط الرزق لمن يشاء ويقدر إنه كان بعبادة خبيرا بصيرا ولا تقتلوا أولادكم خشية إملاق نحن نرزقهم وإياكم إن قتلهم كان خطئا كبيرا) **“Rabbin rızık dilediğine bol verir, dilediğine daraltır. Şüphesiz ki O, kullarından haberdardır, (onları) çok iyi görür. Geçim endişesi ile çocuklarınızın canına kıymayın. Biz, onların da sizin de rızınızı veririz. Onları öldürmek gerçekten büyük bir suçtur.”** (İsra 30-31)

Bunun içindir ki, Batı hükümetlerinin teşvikleri,ne doğumu artırmaya Batılıları ikna etmede ne de onların baskıları ve yorumları doğumu düşürmeye müslümanları ikna etmede hiç bir tesiri olmamıştır.Bu yüzden,İslamî beldelere kıyasen, toplumunun ihtiyarlayıp gençlerinin azalmasından sonra Batı,yok olma korkusuyla gecelemiştir. Bunun en güzel örneği İrandır.Öyle ki,-yaklaşık olarak- bu gün nüfusunun yarısı 15 yaşın altındadır.

Sırf işin hakikatine vakıf olunsun diye, bazı İslamî ülkelere kıyasla bazı Batı ülkelerinde 1980 senesinden 1992 senesine kadar olan senelik demografik gelişme ortalamasına ilişkin-1998 Spectrum Ansiklopedisine göre- Batı istatistiklerini içeren bu cetveli çizeceğiz.

Bazı batı ülkelerinin ortalama demografik gelişme cetveli:

0,4	Norveç	1,0	Amerika
0,2	İtalya	1,1	Kanada
0,2	Belçika	0,4	İspanya

0,2	İngiltere	0,2	Almanya
0,5	Fransa	0,1	Danimarka

Bazı İslam'î ülkelerinin ortalama demografik gelişme cetveli:

3,1	Somali	2,8	Cezayir
4,9	Ürdün	2,4	Mısır
2,9	Senegal	3,3	Suriye
2,7	Sudan	3,3	Nijerya
2,4	Moritanya	2,3	Türkiye

İşte bu cetvel bize, İslamî ülkelerle Batı ülkeleri arasındaki ortalama demografik gelişmenin farklılık boyutunu açığa çıkarmaktadır.Şunu da bilmek gerekir ki; bir çok Batı ülkesindeki demografik gelişme; göçmenlerin sayısal olarak artmasının bir neticesidir. Bunun örneği; Almanya , Kanada yada Amerika'dır.Şöyle ki;sadece onun senelik kabul ettiği –resmi kayıtlara göre- göçmen sayısı 600.000'dir.

Binalayh; Batının göçmenlerle olan ilişkisi, menfaatçi/pragmatist bir ilişkidir.O ilişkiyi oluşturan esası ise, boşluğu doldurmak için şiddetle göçmenlere olan ihtiyaç ve acilen demografik gelişmeyi tahrik etmek ve toplumdaki yaşlılık merhalesini yavaşlatmak v.s gibi menfaatlerdir.

BATININ GÖÇ POLİTİKASI

Batının; üzerine hadaret gökdelenini oturttuğu ve toplumu onun esaslarına göre bina ettiği kendine özel mefhum, kanaat ve ölçüleri vardır. Buna karşılık aynı şekilde göçmenlerin de kendilerine özel benimsedikleri veya onlara göre büyüdükleri mefhum, kanaat ve ölçüleri vardır.İşte inkarı mümkün olmayan bu vakıayı herkes idrak eder.Dolayısıyla hem çatışma ve çarpışmaya engel olmak için hem toplumda istikrarı sürekli kılmak için hemde ona dahil olan yabancı azınlıkların kabulü için bu gerçeğe yaşamak nasıl mümkün olabilir ki?

Göçmenlere ilişkin politikayı sınırlandıran bu soruya cevap vermek için Batı, vakıayı dar bir bakış çerçevesi içerisinde etüt etmiştir.Dikkat ediniz!O vakıa da karşılıklı kültür alış verişi veya kültürel etkileşimdir (Acculturation).

Kültürel etkileşim veya karşılıklı kültür alış verişi; Bir toplumun başka bir toplumla veya birbiriyle farklı kültürün iletişiminden meydana gelen sosyo-kültürel dönüşüm ameliyesidir. Bu ameliyenin üç şekli vardır.Onlar:

1-İzolasyon (Segregation): Değişik topluluklar arasını ayırmak ve onlarla diğer farklı topluluklar arasında sosyal,kültürel ve ekonomik barikatlar ikame etmektir.

2-Entegrasyon(Integration): Değişik topluluklar arasında ki etkileşim kastedilir.Nihayet onlar arasında ki şekillenme tamamlanincaya kadar her bir topluluk diğerinden bir şeyler alırlar.

3-Asimilasyon(Assimilation):-Veya bazen tamamen benzeşme yada tamamen kaplama olarak adlandırılır- Herhangi bir topluluğun öyle ki,kendine özel nitelikleri ve zati değerleri kaybederek,başka bir topluluk içerisinde tamamen ve bütünsel olarak şekillenmesi ve erimesidir.

Batı, göçmenlerle olan politikasını sınırlandırmak için ulaştığı üç olanak ne yazık ki bunlardır. Biz bunlardan entegrasyonu seçtik.

ENTEGRASYON MEFHUMU

Entegrasyonun sözlük manası; bir şey içine girip iyice yerleşmektir.Yani onun içine girdi ve hükmetmek istedi denilir.Ayrıca iki şey veya daha fazlasının birleşmesi ve karışmasıdır.**Entegrasyon;**-bazen tekamül olarak da tabir edilir-Batisal bir ıstılahdır.Onlara göre; iki veya daha fazla unsurun karşılaşmasını ifade etmek için kullanılır.Bu bağlamda o birkaç bölüme ayrılır:

● **Politik entegrasyon:**Political integration " veya siyasi tekamül; siyasi açıdan topluma liderlik eden yapılanmanın durumudur. Bu durum, toplumun üyeleri arasında üstünlük taslamanın değilde uygunluğun neticesi olarak karşılıklı siyasi etkileşim kaynaşmasının en yüksek derecesinde açığa çıkar."

● **Sosyal entegrasyon:** Social integration; "Farklı tabakalar ve nesilleri değişik cemaatler ve toplumun diğer sınıfları arasını mükemmel bir birliktelikte koordine etme ameliyesidir." Yahut o, birbiriyle insicam içerisinde olan tek bir ilişki oluşturmak veya değişik topluluklar arasında kaim olan engelleri izole etmek için sosyal hayat unsurları farklı olan herhangi bir toplum içerisinde katma ameliyesidir."

● **Kültürel entegrasyon:** Culture integration: şöyle tarif edildi: "Her bir kültür fertlerin ona göre yaşayıp düşüneceği sosyal tarzlarının toplamından oluşmaktadır. Bu tarzlar tamamen birbirleriyle bağlantılıdır. Öyle ki, onların -bütünsel-toplamından birbirlerine bağlı olan bir kültür oluşur." Veya o "Her bir topluluğun diğerinden kültürel unsurları alması, böylece de aralarındaki şekillenme tamamlanır. İşte bunlar entegrasyonun bazı kısımlarıdır. Nitekim bunlar, Doktor Ahmet Zeki Bedevi'nin "*Sosyal İlimler Terminoloji Sözlüğü*" A dictionary of the sciences'ında ve "*1998 Spektrum Ansiklopedisi*"nde varit olmuşlardır.

ENTEGRASYON SİYASETİNİN YANLIŞLIĞI

Batının, göç edenlere muamelesinde tamamen itimat ettiği entegrasyon siyaseti bir çok muğalatalarla doludur. Bunlardan kiminde cahil ve gafil avlanmış, kiminde de kasten cahil gözükmüş ve görmezden gelmiştir. Biz bunları aşağıdaki şekliyle açıklayacağız:

Birincisi: Hedefi Gizleyerek, Ameli İbraz Etmek

Batının açıkladığı ve uğrunda çaba sarfettiği şey entegrasyondur. Fakat gizlenen hakikat ve sinsice kendisi için çalıştığı gizli hedef aslında asimilasyondur (Asimilation). Demek ki, Batıda yaşayan, okullarında eğitim gören, fabrikalarında çalışan, kitaplarına muttali olan ve kurumlarına giren her kimse egemen olan yegane kültürün, ilişkileri oluşturan duygular ve fikirlerin ve bunları koruyan gözetleyen sistemlerin sadece ve sadece tamamıyla Batının kültürü olduğu, onun dışında başka kültürlerin hiç bir varlık ve etkisinin olmadığını idrakine varır. Peki bunlardan sonra hâla Batı nasıl, kültürel mübadeleyi iktiza eden entegrasyon siyaseti iddiasında buluna bilir ki? Ayrıca Batı toplumu şuna kadar Müslümanların kıymet ve ölçülerinden bir şey aldılar mı?

İkincisi : Orta Çözüm

Şüphesiz - yukarıda da geçtiği gibi- başkalarının kültüründen bir parça almak demek olan entegrasyon; âdeti üzere yürüyerek Batının orta çerçeveden eşyalara ve olgulara bakışında ilan ettiği bir orta çözümdür. Oysa Batı, kendisinde bildiği gibi bu orta çözümü şu üç ana faktörden dolayı gerçekleştirilmesi mümkün değildir. O üç ana faktörde şunlardır:

1- Muhakkak ki, her insanda şahsiyet; akliyet ve nefsiyetten oluşur.

Akliyet; Eşyaları akletme ve idrak etme keyfiyetidir. Başka bir deyimle; belli bir kaide veya kaidelere kıyas ederek insanın vakıayı bilgilerle bağlama keyfiyetidir. Buna göre İslam'î akliyet, eşyaları ve fiilleri akletme ve İslam'î fikri

kaideye -ki akidedir- binaen onlar üzerine hüküm vermedir. Kapitalist akliyet ise; kapitalist akide üzerine idrak ve hüküm vermeyi bina etmektir.

Nefsiyet ise; İnsan doyuma iten iticileri -İçgüdü ve Uzvî ihtiyaçları doyuma doğru iten Fitrî muharrik- hayata bakış açısından fıskırıp da belli fikirlere ait olan mefhumlarla bağlama keyfiyetidir.Bu takdirde şahsiyet; insanın vakıyı akletme ve ona doğru eğilim gösterme metodudur.

İnsanda var olan akliyet ve nefsiyet birbiri ile ya uyum ya da çelişki içerisindedir. Eğer akliyet ve nefsiyet birbiri ile uyum içerisinde yani her ikisi de aynı cinsten ise o zaman eğilimler/meyiller akideden fıskıran mefhumlara boyun eğmiş olur.İşte O zaman şahsiyet seçkin bir şahsiyet olur. Şayet akliyet, nefsiyetten farklı ve ayrı ise, öyle ki; insanın esasına göre fikirlerini bina ettiği kaide,esasına göre eğilimlerini bina ettiği akideden başka olur da, eşyalar ve fiiller üzerine hükmü herhangi bir kaideye göre verir,bununla birlikte o akideden fıskırmayan mefhumlara göre uzvî ihtiyaçlar ve iç güdülerinin doyumu için eğilim gösterirse, o takdirde bu şahsiyet seçkin olmayan bir şahsiyet olur.

Buna göre Entegrasyonun kendisi bir problemdir.Nedeni ise;iki kültürü birbirine karıştırmak veya muhacirin/göç eden kimsenin,yaşam tarzını ve akidesiyle muarız olan amelin ölçüsünü Batının kültüründen almasını sağlamak şahsiyetinin çözümlmesine, parçalanmasına ve seçkin olmamasına sebebiyet verir.Bu durum, - bilhassa- hicret eden Müslümanın, kimliğini ve seçkinliğini arama esnasında ızdırab ve huzursuzluklar içerisinde yaşamasını sağlar. Bazen netice; keskinsizliğinden dolayı huzursuzluk ve kaygıların devamı veya Batı toplumuna tamamen asimile olma yahut da aslî kimliğine yapışma olabilir. Velhasıl vakıa, göçmenlerin çoğunun tekrar İslam kimliklerine dönmüş olmalarıdır.

2- Batı, ırkçılık şekillerini bir kenara atıp insanî ve demokratik bir görünüm verse de şüphesiz o, asırlar boyunca İslam'a karşı biriken derin kinini gizlemektedir. Bunun içindir ki, mücerret olarak herhangi bir hadise veya herhangi bir vukuat meydana geldiğinde müteaddit şekillerde kinini izhar etmektedir.Mesela baş örtülülere karşı düşmanlık etmek, mültecilerin yüzüne tükürmek,okulları ve mescitleri yakmak, tehdit etmek ve korkutmak gibi.... Ne yazık ki,bu konuda asimile olan entegrasyoncu ile diğerleri arasında bir ayırım yapmamaktadır.

Binaenaleyh; entegrasyon politikası problemi - Batının gördüğü problemi - çözememekte ve toplumdaki topluluklar ve kültürler arasında var olan barikatları ortadan kaldıramamaktadır. Çünkü Batının bizzat gafil olduğu en büyük barikat, diğerlerine karşı taşıdığı üstünlük ve kibirlenmedir. Göçmen, her ne kadar Batı toplumuna asimile ve entegre olmuş olsa da, Batı nezdinde hala o Arap veya Türk veya Afrikalı v.s kalmaya devam edecek ve ne kadar İslam'ı bir kenara atıp ondan kurtulmaya çalışsa da, o Müslüman olarak kalacaktır. Bize Batılıların derinliklerine yerleşmiş olanı ispatlamak için Amerikan eski başkanı Nikson'un **(Amerika ve Tarihi Fırsat s.187)** adlı kitabında söylemiş olduğu söz yeter. *"Amerikalıların çoğu, Müslümanları medeni ve temiz olmayan, vahşi, ir-rasyonalist bir tarz varlık olduklarını tasavvur etmeye meyillidir.Ancak ne var ki, bazı liderlerinin dünyada kesin keskin petrol rezervlerinin üçte ikisini toprakları altında barındıran bölgelere hükmetmeleri noktasında mutlu sona sahip olmaları dışında ekseriyetle onlar bizim dikkat nazarımızı çekmezler. Amerikalıların vicdanlarında hatta Çin halk Cumhuriyeti de dahil olmak üzere, İslamî alem kadar negatif görüntü veren hiç bir halk dünyada yoktur."* Aynı şekilde Hollandalı oryantalist Van Koningsveld de; **(İslam ve muasır hakkında konuşma s.9)** adlı kitabında şöyle demektedir: *"Batıda kim İslam etrafında tartışmaya girmeyi istiyorsa o kimse şüphesiz daha önce var olan ve çoğunluğuda önce ki nesillerden itibaren oluşmuş devamlı mefhumlar düğümü ile karşılaşır."* Ve (s.12/13'de) İslam'ın zuhurundan beri Hristiyanların zihninde yerleşeni tabir ederek şöyle demektedir: *"İslam'ın Nebisi Muhammed şarlattan ve o şeytana âlet olmuş cahil*

biri idi..... Zatı itibariyle İslam'ın şeytanî özellikleri vardır."Ayrıca kültürel Fransız Ansiklopedisi de Nebiyi; "Katil, deccal, kadın hastası ve beşeri aklın en büyük düşmanı" olarak nitelemektedir.

Bundan dolayı Batı, nefsinin derinliklerinde Müslümanlara karşı olan kin, nefret ve üstünlük duygusu yeşerip başak açmış bir haldeyken kültürlerinden soyutlanmayı müslümanlardan talep edip kendi kıymetleriyle, fikirleriyle, ölçüleriyle ve yaşam tarzıyla toplumuna entegrasyonu, adalet, objektiflik ve insanlık değildir.

3- Batının benimsediği kapitalizm ideolojisi vakıası itibariyle Batı halklarına, Daha açık belirtmek gerekirse Amerika ve Batı Avrupa halklarına ilişkindir.Bu ideoloji; insanlık hayrına çalışan, ona inananlar arasında ayırım yapmaksızın herkese, adaletli ve eşit muamele eden insanlık ideolojisinden bir ideoloji değildir. Eğer dünya halklarının hepsi bu ideolojiye inanmış olsa da kesinlikle Amerika ve Avrupa, emperyalist sömürgeci ruhundan vaz geçmez ve dünya servetlerini -günümüzde yaptığı gibi-yine de ülkesine sevkederdi. Onlar için Araplar, Türkler, Çerkezler, Beyazlar ve Siyahlar kapitalizm demokrasisine inanmış veya inanmamış hiç bir önemi yoktur.

Üçüncüsü: Kültür Mefhumunu Sulandırmak

Şüphesiz entegrasyon ameliyesinde köşe taşı, kültür oluşturur. Peki o zaman kültür nedir?

Kültür -eğer genel bir tanımlama yapılırsa-; haber, istinbat ve telakki yoluyla elde edilen ma'rifeler/bilgilerdir.Din, tarih, felsefe, dil/filoloji, fen bilimleri, müzik ve tecrübesel olmayan diğer bilgiler gibi.

J. Russ'nun Felsefe Sözlüğü'n'de (Dictionnarie de philosophie J.Russ) **kültür**; "Belirli topluluk veya topluma ait gelenekleri, bilgileri, teknikleri içeren bütünsel bir terkipdir/oluşumdur."

Spectrum Ansiklopedisinde **kültür**;"İnsanlardan belirli bir topluluğa özel kılınan yaşam tarzından muayyen bir keyfiyete delalet etmesi için kullanılır..... Bu tarifler arasında en çok kullanılan İngiliz Edward Taylor (1832-1917) ın yaptığı tariftir. **Kültür veya hadareti**; " Herhangi bir toplumda üye olarak yaşayan insanın kazandığı adet ve imkanlardan bilgi, iman, fen, kanun, ahlak ve gelenek v.s' yi kapsamı altına alan bütünsel bir oluşumdur....."

Özelliklerini ve sebep olduğu vakıayı beyan eden tarifi tanımlamak amacıyla deriz ki **kültür**; Araştırılmasına akidenin sebep olduğu bilgilerdir. Bu fark gözetildiğinden dolayı kültürel ayırım olarak; İslam'î kültür ve Batı kültürü dendi.

Öyleyse islam'î kültür; Araştırılmasına İslam'î akidenin sebep olduğu bilgilerdir. İsterse bu bilgiler akide ve akide hakkında bahseden bilgiler olsun.Mesela Tevhid ilmi gibi.İsterse de akide üzerine mebni kılınanlar olsun.Mesela fıkıh,tefsir ve hadis ilmi gibi.Ve yahut da akideden fıskıran hükümleri anlamayı gerektiren bilgiler olsun. Mesela içtihat edatları olan lüğat ve usul ilmi gibi.

Batı kültürü ise; Araştırılmasına kapitalist akidenin sebep olduğu bilgilerdir.Mesela Liberalizm, sekülerizm, evrim teorisi ve ilim olarak isimlendirilen etütler-ki onlar; psikoloji, sosyoloji, seksoloji, hadaret ve ahlak ilmi -gibi. Ayrıca toplum sözleşmesi gibi yönetime veya iltizam teorisi gibi hukuka veya serbest pazar ekonomisi gibi ekonomiye veya makyavelizm v.s gibi siyasete ilişkin fikirler gibi.

Şüphesiz Batı, kültürel entegrasyona davetinde her ümmetin kendine ait kültürel özellik mefhumunu kasten bilmezlikten geliyor. Çünkü kibiri, yönetimde, ekonomide, siyasetde, toplum ve buna benzer konularda, özel fikri kaidelerden fıskıran kendine ait özel bilgileri olan bir kültür olarak İslama bakmaktan onu alıkoyuyor. Dolayısıyla o, bunların hepsini görmezlikten geliyor ve Müslümanların kültürünü Türk mutfağında,

Pakistan elbisesinde, Filistin ritim dansında, Mısır rebabesinde (müzik aleti) ve Fars seccadesinde görüyor.

Aynı şekilde Batı, entegrasyon ve multi-kültürel bir toplum tesise davetinde, bununla beşeri renkleri farklı ve endamların, namazların, dillerinin ve bünyelerinin değişikliğini kasteder.Yalnız tek akide, tek nizam ve tek fikri şuur -ki o kapitalizm- çerçevesi içerisinde. Bunun en güzel örneği; son zamanlarda egemen kültür olarak isimlendirilene davetin bariz olmasıdır.

Binaleyh; sulandırılmış kültür mefhum üzerine kaim olan ve kültüre tek bir bakış üzerine kurulu olan entegrasyon politikası yanlış, tehlikeli ve zatı itibariyle çelişkili bir politikadır.

Dördüncü: Kapsamlı Kıyas Etmenin Yanlışlığı

Kuşkusuz Batı, İslam akidesini Hıristiyanlık akidesine kıyas etmiş,dolayısıyla İslamî akidenin durumunun her türlü nizam ve ideolojiyle şekillenebilen Hıristiyanlık akidesinin durumuyla aynı olduğunu zannetmiştir. Bunun nedeni Batı, mesela dini hayattan ve devletten ayırma akidesi gibi herhangi siyasi bir akidenin kanatları altında barınabilen ruhani bir akide olarak Hıristiyanlığı anlamış olmasından dolayı İslamî akideye de -özellikle ehli hezimete uğrayıp devleti yıkıldıktan sonra- ahiret işlerini güden ama dünya işlerinde bir alakası olmayan ruhi bir akide olarak bakmıştır. Bundan ötürü Batı, Müslümanların sekularist/laik siyasi akidesiyle şekilleneceği sanından hareketle Entegrasyon politikasını koymuştur. Fakat nafile... Çünkü şekillenme veya şekillenmemeyi onamak Müslümanın elinde değil,bilakis ancak ve ancak düğüm akidedir.

İslamî akide; Hıristiyanlık gibi diğerleriyle şekillenmeyi kabul etmeyen ruhi, siyasi bir akidedir. Bunun içindir ki;şekillenerek entegrasyona uğramış bir Müslüman üzerinden geçen zaman ister uzun olsun isterse de kısa olsun mutlaka o bir gün İslamî akidenin vakıyasıyla çatışmaya girmesi kaçınılmazdır.Bunun sonucunda da, ya o İslamî akideyi olduğu gibi alacak yada onu olduğu gibi tamamen reddedecektir.

Buna binaen entegrasyon politikası; kapsamlı bir kıyasa tabi tutulmasından dolayı hatalı ve akideler arasını ayırmada bakışı kusurlu olmasından dolayı da, Müslüman akidesine sınıksız sarılmayı sürdürdüğü müddetince gerçekleşmesi imkansız olan bir husustur.

Beşincisi: Kültürü Alma ile Yönetime Boyun Eğme Arasını Karıştırmak

Batı Müslümanlardan, hükümlerine, sistemine ve kanununa boyun eğmelerinden çok daha fazla şeyler istemektedir.O müslümanlardan bütün ölçü ve esaslarıyla birlikte kültürünü almalarını istemektedir.Neden ise,o uygulanan hükümlere boyun eğme ile kültürü alma arasını kasıtlı olarak karıştırmaktadır.

Kültür; kaba kuvvet ve cebren alınmadığı gibi kanun çıkarmak ve baskı uygulamakla da alınmaz.Aynı şekilde korkutma ve teşvik yoluyla da alınmaz. Ancak ve ancak akli kanaatle ve esaslarının sıhhatini idrak etmekle alınır.Uygulanan hükümlere gelince;o gölgesi altında yaşayan herkesi bağlayıcıdır. Fakat bununla birlikte ona kanaat getirmek ve onu benimsemek istenmemektedir. Bunun örneği; Batı toplumunda ikamet eden Müslüman olarak ben, hırsız hapsetmek hükmüne kanaat getirmek zorunluluğunda değilim.Her ne kadar, ona boyun eğme zorunluluğum varsa da. Nitekim Dar'ül İslam'da ikamet eden kafir, hırsızın elinin kesilmesi hükmüne kanaat getirmeye zorlanmaz.Zaten ondan da kanaat getirmesi istenmez.Halbuki her ne kadar ona boyun eğme mecburiyeti ve talebi varsa da.

Bilahâra,Batı kendi tutumunu sınırlandırmak zorundadır.Şayet; "bende ikame ettiğiniz müddetinze hükümlerimi üzerinize tatbik edeceğim" derse, biz de ona; "buna imkan olduğunu" söyleriz. Eğer;"size kültürümü almaya elzem kılıyorum" derse, bizde kendisine; "buna hakkı olmadığını" söyleriz.

Altıncısı: Hadaret İle Medeniyet Arasını karıştırmak

Hadaret; hayat hakkındaki mefhumların toplamıdır ve hayata bakış açısına göre özel olur. İşte buradan hareketle, İslam'î hadaret ve Batı hadareti dendi.

Batı hadaretinden olanlar; dini hayattan ayırma düşüncesi, amellerin ölçüsü olarak menfaatçilik, cesedi zevkler demek olan saadet anlayışı ve yalnızca maddi kıymetlere konsantre olmaktır.

Bunun aksine İslam'î hadarettten olanlar ise, akli, ruhi, siyasi bir akide olarak islamî akide, amellerin ölçüsü olarak helal ve haram, Allah'ın rızasına nail olma demek olan saadet anlayışı ve amelleri yaparken ruhi,ahlaki,insani ve maddi kıymetlerin gözetilmesidir.

Medeniyet ise; hayat işlerinde kullanılıp hissedilen eşyaların maddi şekilleridir. Özel ve genel olabilir. **Özel medeniyet;** hadarettten doğan ve hayata bakış açısı ile bağlantısı olan şeylerdir.Heykeltıraş ve çıplak resimler gibi... **Genel medeniyet ise;** ilim ve sanattan doğan, herhangi bir şekilde hayata bakış açısı ve hayat hakkındaki mefhumlar ile ilintisi olmayan şeylerdir. Tıbbi, zirai, sanayi aletler, mobilya ve iletişim araçları gibi... İşte neyin alınıp neyin alınmayacağına karar verme anında veya ortak yahut ayrılık noktaları araştırılma anında medeniyet ile hadaret arasındaki bu farkın gözetilmesi ve dikkate alınması kaçınılmazdır.

Batının bu iki kavramı birbirine karıştırmaması, iki vakıa arasındaki farkı kavrayamamasının veya idrak edememesinin neticesi değildir.Bilakis bu, İslam'î bir hadaretin varlığını itiraf etmemesinin sonucudur.Bunun sebebi;Batının akide ve sistem olarak kapitalizme beşerin nihaî icadı ve farklı hadaretler tarihinin sonu olarak itibar etmesidir.Ayrıca birde batılı tasavvurda kendi hadaretinden başka bir hadaret bulunmamasıdır. Bunun içindir ki;kendisine heyetler halinde gelen göçmenlere, evcilleştirilip terbiye edilmeleri ve ilkelik merhalesinden kendisinin temsil ettiği çağdaşlık, uygarlık ve medeniliğe nakledilmeleri gerekli olan barbarlığın, ilkeliliğin ve vahşiliğin bir ürünü olarak bakar.

ENTEGRASYON HAKKINDAKİ ŞER'İ HÜKÜM

Batı toplumuna entegre olmak,Müslümanlara haramdır. Bunun delili şudur;

1- Batının, kendisine davet ettiği ve Müslümanların yüklenmesini istediği entegrasyon, İslam kültürü ve hadaretinin bir kısmından vazgeçmek ve ona alternatif olarak Batı kültür ve hadaretini koymak demektir. Oysa İslam kısmiliği kabul etmez. Bilakis akidesi ve nizamıyla bir bütün olarak alınır.Hükümlerinden herhangi birinde tefrite kaçmak caiz değildir. Allah'ü Te'ala şöyle buyurmuştur:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ...)

"Ey iman edenler! Hep birden barışa girin. Sakın şeytanın peşinden gitmeyin. Çünkü o, apaçık düşmanınızdır." (Bakara 208)

(أَفْتَوْنُون بَبْعِ الْكُتَابِ وَتَكْفُرُونَ بَبْعِ فَمَا جَزَاءُ مَن يَفْعَلُ ذَلِكُ مَنكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِّ

(العذاب)

"Yoksa siz Kitab'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar mı ediyorsunuz? Sizden öyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvaylık; kıyamet gününde ise en şiddetli azaba itilmektir." (Bakara 85)

2- Şüphesiz, Batı toplumuna entegre olmak, yani Batisal hayat modeli ve yaşam tarzı ile şekillenmek demektir. Yani amellerin ölçüsünü menfaatçilik ve heva kılmak, ayrıca şeriatı hakem kılmamaktır. Ki, bunu da İslam, Müslüman katında amellerin ölçüsünü helal ve haramla sınırlandırmasından dolayı haram kılmıştır. Allah Te'ala şöyle buyurmuştur:

(فلا وربك لا يؤمنون حتى يحكموك فيما شجر بينهم ثم لا يجدوا في أنفسهم حرجا مما قضيت ويسلموا تسليما)

"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiği hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar."

(Nisa 65) Rasulullah(sav)'de şöyle buyurdu: << من عمل عملا ليس عليه أمرنا فهو رد >> **"Kim bizim emrimize uygun olmayan amel işlerse şüphesiz o red olunur."**(Müslim Aişe'den rivayet etti)

3- Batı toplumuna entegre olmak, yani kafirlere özellikleri konusunda benzemek demektir. Oysa kafirleri, dinleri veya kültürleri veya hadaretleri konusundan herhangi bir konuda taklit etmek haramdır. Allah (cc) şöyle buyurmaktadır: (ثم جعلناك على شريعة من الأمر فاتبعها ولا تتبع أهواء الذين لا يعلمون) **"Sonra da seni din konusunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona uy; bilmeyenlerin isteklerine uyma."** (Casiye 18) Nebi (sav) de şöyle buyurmaktadır:

<< لتبعن سنن من قبلكم شبرا بشبر، وذراعا بذراع، حتى لو سلكوا جحر ضب لسلكتموه. قلنا: يا رسول الله، اليهود والنصارى؟ >>

قال: فمن << **"Şüphesiz siz, sizden öncekilerin yoluna karışı karışına ve arşı arşına uyacaksınız. Hatta onlar kertenkele yuvasına girseler sizde ona gireceksiniz."** Biz dedik ki; **"Ya Rasulülla Yahudiler ve Hıristiyanlar mı?" dedi ki; "Başka kim olabilir!"** (Buhari Ebu Said'den rivayet etmiştir.) Hakim Müstedrek'de ise şu ziyadeyi yaptı: << وحتى لو أن أحدكم جامع امرأته في الطريق لفعلمته >>

"Hatta onlardan biri karısı ile sokakta ilişkiye girse sizde onu yapacaksınız." Her ne kadar bu hadis haber verme siğası şeklinde gelmiş ise de, nitekim bilindiği gibi taleb ifade eder. Yine Nebi (sav) kafirlere muhalefet etmeyi emretmiş ve bu bağlamda şöyle buyurmuştur:

<< خالفوا المجوس >> **"Müşriklere muhalefet ediniz."** Ve: << خالفوا المشركين >>

"Mecusilere muhalefet ediniz." Ve: << خالفوا اليهود والنصارى >> **"Yahudilere ve Hıristiyanlara muhalefet ediniz."** Aynı şekilde Rasul (sav) onlara benzemeyi de yasaklamıştır: << مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ >>

"Kim bir kavme benzerse şüphesiz o da onlardan biridir." (Ahmet)

İşte, entegrasyonun haramlığına dair bazı deliller bunlardır. Burada daha başka deliller de vardır, fakat konunun genişlememesi için onlar hakkında sözüz uzatmaktan imtina ettik.

Binalayh; bütün Müslümanlar üzerine, Batı toplumuna entegre olmamaya çalışmak ve kendisiyle Müslümanın şahsiyet belirtilerinin silinmesi ve seçkin hadaretinden kaynaklanan seçkinliğinin yüce değerleri mahvedilmesi istenen bu tehlikeli düşünceye mukavemet etmek vaciptir.

"YA ENTEGRE OL, YA DA DEFOL! " SÖYLEMİ

Şüphesiz "**ya entegre ol, ya da defol!**" söylemi doksanlı yıllarda açığa çıkmış, 11 Eylül 2001 Newyork- Washington saldırısının akabinde egemen ve meşhur olmuştur. Dolayısıyla bu söylem, Batının Müslümanlara karşı davranışında gelecekte ki siyasetini temsil edecektir. Bundan dolayıdır ki; bu söylemin hatasını açıklamak için ona iki zaviyeden yaklaşacağız. O ikisi de şunlardır:

Birinci zaviye: İdeolojiye Tearuzu

Muhakkak ki Batı, fikir, ifade ve inanç hürriyeti üzerine kurulan demokratikliği iddia etmektedir. Gerçek demokratiklik ise; mü'min de ki hürriyeti kendisinde bulunanla sınırlandırmaz ve görüşü de kendisinde olanla kayıt altına almaz. Eskiden Fransız düşünür Voltaire (1694-1778) demokrasinin ruhunu ifade ederken şöyle

demıştır: **"Ben, senin söylemiş olduğun herhangi bir kelimedede seninle hem fikir değilim.Fakat yine de ben, ölüme dek konuşma hakkını ve fikirlerini ifade etme özgürlüğünü savunacağım."** (Durant'ın "Felsefe Kıssası" adlı kitabının s.308.)

Durum böyle iken, peki niçin Batı,Müslümanın akidesine aşırı hırs göstermesini ve ondan fıskıran hükümlere sınımsız sarılmasını ve hayata bakış hakkında ki görüşünü ifade etmesini demokrasiye muhalefet olarak itibar ediyor? Ve niçin Batı, Amerikanın zaferini demokratik de, onun tenkit edilmesini antidemokratiklik olarak itibar ediyor?

Batının vicdanında, islam'ı kerih görmek ve ehlini horlamak gibi köklü, derin mefhumlar; ona ideolojisini unutturuyor ve Müslümanların yüzlerine karşı; **"Ya entegre ol ya da def ol."** sloganını yükseltmek amacıyla davet ettiği şeyin ve böbürlendiği hürriyet, adalet ve eşitliğin kasden cahili kesiliyor.

İkinci zaviye: Zorlama

Ne dinlerden bir din, ne ideolojilerden bir ideoloji ne de görüşlerden bir görüş, zorlamayla, tehditle ve baskıyla alınmaz. Batı ise; **" entegre ol ya da def ol"** söylemiyle Müslümanları kendi akidesini almaya, kendi yaşam tarzıyla şekillenmeye ve toplumuna asimile olmaya zorlamak istiyor.

Kesinlikle bu söylem, Batının, muhalif ve muğayir görüşe karşı koymada fikri zafiyetini açığa çıkarıyor. Çünkü dinleri, akideleri ve ideolojileri almaya zorlamak ve icbar etmek zayıflık silahıdır.

Tarih ve vakia şahitlik etmektedir ki; Müslüman beldelerinde ki Yahudi ve Hıristiyanlar, hâlâ Yahudilikleri ve Hıristiyanlıkları üzeredirler. Peki Müslümanların Endülüs'te ki duruma nasıl?!!!

Zorlama; İslam'ın tâbiyatından değildir. Çünkü onun ebedî kaidesi; "لا إكراه في الدين"

"Dinde zorlama yoktur." demektir.Aksine, zorlama şekilleri ne kadar farklı olsa da ancak Batının tâbiyatındandır. Eğer bugünün sloganı **"ya entegre ol, ya da def ol"** ise, Endülüs'te ki dünün sloganı da **"ya Hıristiyan ol, ya da öl"** idi.

Allah (cc) şöyle buyurmakla ne kadar da doğru söylemiş:

ولن ترضى عنك اليهود ولا النصارى حتى تتبع ملتهم قل إن هدى الله هو الهدى ولئن اتبعت أهواءهم بعد الذي جاءك من

العلم ما لك من الله من ولي ولا نصير **"Dinlerine uymadıkça yahudiler de hıristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki: Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur. Sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki, Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.** (Bakara 120)

İDEAL SİYASET

Bizim, sunmak istediğimiz en ideal siyaset İslam'ın siyasetidir.İdealliği;sadece bizim nazarımıza göre İslam'î olmasından kaynaklanmıyor.Bilakis,çünkü problemin üzerinde bulunduğu vakıya mutabık olan,insan kıymetlerini gözeten, adaletin gereğini muhafaza eden ve zorlamayan yegane o dur. Batı ülkelerinde ki Müslümanlar öncelikle, entegrasyon politikasını kabul etme yerine bu doğru siyasete davet etmeye ve Batı devletlerine baskı yapmaya ve onları bu doğru siyaseti üzerlerine tenfiz etmeye iknaya çalışmaları gerekir. Bu siyaset, genelde şu ana merkezlerde temsil edilir.Onlar

Birincisi: Tebaalık/Raiyyet mefhumu

Tebaalık; dinine,akidesine, cinsine, rengine, milliyetine ve azlığına bakılmaksızın Dar'ül İslam içerisinde oturan ve İslamın yönetimine boyun eğen insanlara denir. Başka bir ifadeyle İslam'î Tebaa; Dar'ül İslam içerisinde ikame eden Müslümanlar ve islam dini üzere olmayan diğer kimselerden -kendilerine ehli zimmet denilir- müteşekkildir.

Dar'ül İslam'da daimi ikame etme,İslam'ın yönetimine ve otoritesine boyun eğme ancak Tebaalığa itibar etmede ki esastır. Binaleyh, ihtiyaç ve buna herhangi bir zorlama olmaksızın sadece İslam otoritesine boyun eğmeme rağbetinden dolayı Dar'ül küfürde daimî ikame eden Müslüman, her ne kadar Müslüman ise de İslamî Devletin tebaasından değildir. Halbuki orada ikame eden tebaalarından bir kafirin, küfrüne rağmen Müslümanların lehine olan onun da lehine, onların aleyhine olan onun da aleyhinedir.

Bu, Süleyman İbn-i Büreyde hadisinden alınmıştır.Öyle ki,onda şöyle varit olmuştur:

>>... ادعهم إلى الإسلام. فإن أجابوك فاقبل منهم وكف عنهم. ثم ادعهم إلى التحول من دارهم إلى دار المهاجرين. وأخبرهم أنهم، إن فعلوا ذلك، فلهم ما للمهاجرين وعليهم ما على المهاجرين. فإن أبوا أن يتحولوا منها، فأخبرهم أنهم يكونون كأعراب المسلمين. يجري عليهم حكم الله الذي يجري على المؤمنين. ولا يكون لهم في الغنيمة والفيء شيء. إلا أن يجاهدوا مع المسلمين....<<

"...Onları İslam'a davet et. Eğer bu davetini kabul ederlerse onların bu cevaplarını kabul et ve onların üzerinden elini kaldır. Sonra onlara buldukları beldeyi Dar'ül Muhacirine dönüştürmelerini söyle. Bunu yaptıklarında muhacirlerin lehine olan onların lehinedir. Muhacirlerin aleyhine olan onların aleyhinedir diye onlara haber ver. Şayet onlar bunu reddeder ve Dar'larını tercih ederlerse,o zaman onlara Müslüman bedeviler gibi olacaklarını, müminler üzerine uygulanan Allah'ın hükmünün onlar üzerine de uygulanacağını, Müslümanlarla cihad etmeleri hariç kendilerinin ganimetten ve fey'den bir payları olmadığını onlara bildir..." (Müslim)

Ve Medine vesikasından alınmıştır.Öyle ki onda şöyle varit olmuştur:

>>... وأن يهود بني عوف أمة مع المؤمنين: لليهود دينهم وللمسلمين دينهم ومواليهم وأنفسهم إلا من ظلم وأثم... وإن

النصر على من حارب أهل هذه الصحيفة....<<

بينهم

"Beni Avf Yahudileri Müslümanlarla bir ümmettirler. Yahudilerin dinleri kendilerine Müslümanların dinleri de kendilerine aittir. Onlar köleleri ile başa bırakılırlar, fakat onlardan zulmeden ve günah işleyen hariç... Ve bu antlaşmayı yapan kişilere savaş açılırsa, o zaman o kimseler birbirine yardım edeceklerdir..." (Sireti İbni Hişam)

İkincisi: Ahde Vefa göstermek

Zimmî kelimesi; zimmetten alınmıştır ki, o da ahiddir. **Lisan'ül Arab**'ta şöyle gelmiştir: **"Zimmet ve Zimam ki,bu ikisi ahid, emân, garanti,hürmet ve hak anlamındadırlar. Ehli zimmet,zimmet olarak isimlendirilmesi, Müslümanların ahdine ve emanına girdiklerinden dolayıdır."** Yani onlarla muamelemiz, üzerinde antlaştıklarımıza göre olacağı ve onlara muamelede ve işlerini gütmeye İslam'ın hükümlerine göre seyredeceğimize dair zimmetimizde ahitleri vardır.

Zimmilerin, zimmiliğe ve muahedeye/antlaşmaya kabul edilmeleri, onları Devletin tebaalarından tebaalar kılar ve devlete ve Müslümanlara ahitlerini korumayı vacip kılar. Bu bağlamda malları, kanları, namusları masum olur ve kerametleri/şerefleri korunur, hakları garantilidir. Onlara yardım etmek vacip ve

onlardan muhtaç olana infakta bulunmak lazımdır. Zulme uğrama ve şikayet hakları heder edilmez. Allah (cc) şöyle buyurmaktadır:

(وأوفوا بالعهد إن العهد كان مسئولاً) **"Bir de verdiğiniz sözü yerine getirin Çünkü verilen sözde sorumluluk vardır."** (İsra 34) Abdullah bin Amr'dan Nebi(sav)'in şöyle dediği rivayet edildi: << من قتل معاهداً لم يرح رائحة الجنة، وإن ريحها ليوجد من مسيرة أربعين عاماً >> **"Kim bir muahedesi olan kimseyi öldürürse cennetin kokusunu koklamayacaktır. Halbuki onun kokusu kırk senelik bir mesafeden bulunacaktır."**(Buhari) Ebu Hureyre'den Nebi(sav)'in şöyle dediği nakledildi:

<< ألا من قتل نفساً معاهدةً لله وذمّة رسول الله فقد اخفر بدمّة الله فلا يرح رائحة الجنة وإن ريحها لتوجد من مسيرة سبعين خريفاً >> **"Dikkat! kim Allah'ın ve Rasul'ünün zimmeti olan bir antlaşmalıyı öldürürse, şüphesiz Allah'ın zimmetine ihanet etmiş olur. O cennetin kokusunu koklamayacaktır. Halbuki onun kokusu yetmiş senelik mesafeden algılanır."**(Tirmizi) Ve Rasulullah(sav)'in ashabının çocuklarından bir çoğu babalarından Rasulullah(sav)'in şöyle dediğini nakletmişlerdir:

<< ألا من ظلم معاهداً أو انتقصه أو كلفه فوق طاقته أو أخذ منه شيئاً بغير طيب نفس فأنا حجيجه يوم القيامة >> **"Dikkat! kim antlaşmalıya zulmeder veya hakkını vermezse yahut gücü üstünde bir şey ile yükümlü tutarsa veya rızası olmaksızın ondan bir şey alırsa, şüphesiz ben kıyamet günü ona delili ile galip geleceğim."**(Ebu Davud)

Üçüncüsü: Dinde Zorlama Yoktur

Bunda asıl Allah'ü Te'ala'nın şu sözüdür: (لا إكراه في الدين قد تبين الرشد من الغي...)

"Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır." (Bakara 256) İster zimmi olsun, isterse müste'min/kendisine eman verilmiş olsun, isterse de muahedeli/antlaşma yapılan kimselerden olsun, Kafirlerden Dar'ül İslam içerisinde ikame eden kimseler, dinlerinde fitneye düşürülmez ve ondan dönmeye zorlanmaz. O, Allah'ın ve Rasul'ünün himayesindedir.

İşte bu konudaki hikmet; insan vakıasından, akidelerin ve aklî kanaate dayalı olan ideolojilerin tâbiyatından kaynaklanır. Dolayısıyla İslam, her ne kadar bütün insanların kendisine girmesini temenni edip, bunun için çalışsa da, O, aklın baskıdan ve zorbalıktan uzak kalan serbestiyeti sevdiğinin idraki içerisinde. Bundan dolayıdır ki; Müslümanlar arasında ikamet edip, onların Dar'ında canına, kanına ve dinine karşı emin olan kimse için tanıma ve müşahade etme fırsatı vardır. Böylece o, İslam'ın hükümlerinde ki adillliğini, nizamından kaynaklanan huzurun topluma hakim olduğunu ve fikirlerinde ki derinliği ve aydınlığı görür. Böylelikle, İslama ve onun akidesine iman etmeye zorlanmaksızın kendi kanaatinden fıskıran atılacağı kendiliğinden olmuş olur.

İşte İslamın, kendi Dar'ı içerisinde yarattığı bu atmosfer, eğer kafirin İslam'a olan kanaatini değiştiremiyorsa, o zaman onun için saygınlık ve dostluk icat eder. Onun içindir ki, Tarih bize Selahaddin ile beraber savaşan Hıristiyanlar hakkında bahsetmekte ve onların, İslamın yönetimi altında kalma rağbetlerine şahidlik etmektedir.

Dördüncüsü: Ehli Zimmet Haklarından bazıları

İslam'ın hükümlerinin İslamî Devlet içerisinde tatbiki esnasında ehli zimmet hususiyetleri aşağıda ki şekilde gözetilir:

- 1) İtikat ve ibadetleri ile başbaşa bırakılırlar.
- 2) Giyecek ve yiyecekler hususunda şer'i hükümlerin müsaade ettiği kadarıyla dinlerine göre muamele görürler.
- 3) Aralarındaki evlilik ve boşanma işleri, dinlerine göre çözülür.

MÜSLÜMANIN GÖREVİ

MÜSLÜMANIN DİĞERLERİNE KARŞI GÖREVİ:

Şüphesiz Müslüman, konağında, seyahatinde ve her halükarda şer'i hükümle mukayyettir. Allah (cc) şöyle buyurmuştur:

(فلا وربك لا يؤمنون حتى يحكموك فيما شجر بينهم ثم لا يجدوا في انفسهم حرجا مما قضيت ويسلموا تسليما)

"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiği hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar."
(Nisa 65)

Bunun içindir ki, Biz uyulması zorunlu olan şer'i hükümler cümlesini açıklayacağız -ki zaten onlar Batı ülkelerinde ki müslümanlarla oranın halkı arasında ki ilişkiyi yürüten ve zabdü-rabteden kanun mesabesinde dirler-

Bu şer'i hükümlerdeki esas, İslam'ı fıkihta emân olarak isimlendirilmektedir. Nitekim kafirin Dar'ül İslama emanla girmesi caiz olduğu gibi Müslüman'ında Dar'ül küfüre emanla girmesi caizdir. Eğer Müslüman, Batı ülkelerine emanla girmişse, kuşkusuz onun üzerine eman şartına bağlı kalması vacip olur.

Buna delil; Allah (cc) şu sözüdür: (وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا) **"Verdiğiniz sözü de yerine getirin. Çünkü verilen söz, sorumluluğu gerektirir."** (İsra 34) Ve Subhanehu'nun övgü makamı üzere varit olan şu sözü: (وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا) **"Antlaşma yaptıkları zaman sözlerini yerine getirirler."** (Bakara 177)

Ve Allah Azze ve Celle'nin şu sözü: (وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ اللَّهُ إِذَا عَاهَدْتُمْ) **"Antlaşma yaptığınız zaman, Allah'ın ahdini yerine getirin..."** (Nahl 91) Allah Rasul'üde şöyle buyurdu:

<< المسلمون عند شروطهم >> **"Müslümanlar şartlarına bağlıdır"** (Buhari)

Kesir İbn-i Abdullah İbn-i Amr' İbn-i Avf el-Müzinî'den, o da babasından, o da dedesinden Rasulullah(sav)'in şöyle dediğini nakledildi:

<< الصُّلْحُ جَائِزٌ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ. إِلَّا صَلْحًا حَرَّمَ حَلَالًا أَوْ حَلًّا حَرَامًا. وَالْمُسْلِمُونَ عَلَى شُرُوطِهِمْ، إِلَّا شَرْطًا حَرَّمَ حَلَالًا أَوْ حَرَامًا >> **"Müslümanlar arasında sulh caizdir. Ancak haramı helal kılan, helali de haram kılan sulh müstesna. Müslümanlar şartlarına bağlıdır, ancak haramı helal, helali de haram kılan şart müstesna."** (Tirmizi)

Abdullah İbn-i Ömer(ra)'den Nebi (sav)'in şöyle dediği rivayet edilmiştir:

<< لكل غادر لواء يوم القيامة يعرف به >> **"Her hainin kıyamet günü kendisi ile tanınacağı bayrağı vardır."** (Buhari) Ve Ebu Said'den Rasulullah(sav)'in şöyle buyurduğu rivayet edildi: << لكل غادر لواء يوم القيامة يرفع له بقدر غدره. ألا ولا غادر أعظم غدرا من أمير عامة >>

"Her hainin kıyamet günü hainlik yaptığı kadarıyla bayrağı yükselecektir. Dikkat ediniz, Halkın Emir'inin halkına yaptığı hainlikten daha büyük hainlik yoktur." (Müslim)

Onun üzerine terettüp eden bazı hükümler de şöyledir:

● **Mallarının haramlığı.** Mallarını hırsızlığa, gaspa, kaptı-kaçtıya, dolandırıcılığa v.s' ye maruz bırakmak haramdır. Binaleyh, her kim onlardan-mesela- herhangi bir şey gasp etmişse, onu onlara geri iade eder. Çünkü gasp, gasp edilen kimse için tazminat gerektirir. Aynı şekilde -mesela- yolculuk için biletsiz trene binmenin haramlığıda böyledir.

● **Kanlarının haramlığı.** Onları, öldürmeye, nefse ve başka şeye eziyet etmeye maruz bırakmak haramdır. Aynı şekilde onları korkutmak, yollarını kesmek ve buna benzer yollarda haramdır.

● **Irzlarının haramlığı.** Kadınlarını, imalı veya açık sözlerle saldırıya maruz bırakmak haramdır. Ayrıca sözlü ve fiili olarak onlara tecavüz etmek haram kılınmıştır.

● **Dinlerin haramlığı.** Dinlerine sövmek, mukaddesatlarına tecavüz etmek, kilise ve namazgâhlarını ezaya maruz bırakmak haramdır.

● **Onlarla iyi geçinmek**, onlara ihsanda bulunmak, masiyet ve günah karışmadığı müddetçe sevinçlerini kutlamak ve hüzünlerine ortak olmak.

● **Onlara karşı yalan söylemenin**, onları aldatmanın ve herhangi bir menfaat için onlara karşı hile kurmanın haramlığı.

İşte, Müslümanın emânla girdiği herhangi bir Dar'da, muamelede esas olarak İslam'ın ikrar ettiği bazı hükümler bunlardır. Bunlar, fıkıh kitaplarında uyulması vacip olan şer'i delilin delalet ettiği kararlaştırılmış, sabit hükümlerdir.

Onları zikretmeye ve onlara bağlanmaya itenin başka değil sadece ve sadece uyulması vacip olan şer'i hüküm olmasına işaret etmek istiyoruz. Ne maslahat ne de dünyevi menfaat ne de şer'i hükümleri araştırmamız esnasında bizzat aklımıza gelen Batının korkusu değildir. Çünkü Allah'tan korkmak gerekir, başkasından değil. Allah'ü Te'ala şöyle buyurmuştur: (فلا تخشوا الناس واخشون ولا تشتروا بآياتي ثمنا قليلا) **"Şu halde İnsanlardan korkmayın, benden korkun ve âyetlerini az bir pahaya satmayın."** (Maide44)

MÜSLÜMANIN DİNİNE KARŞI GÖREVİ

(قل إن صلاتي ونسكي ومحياي ومماتي لله رب العالمين لا شريك له وبذلك أمرت وأنا أول المسلمين)

"De ki: Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi Allah içindir. O'nun ortağı yoktur. Bana sadece bu emrolundu ve ben müslümanların ilkiyim." (Enâm 162,163)

Dinin muhafazasının, nefsin, malın ve çocuğun muhafazasından daha önce geldiği, dini zaruretlerden olarak bilinmektedir. Bundan dolayı, dini muhafaza vecibesi, ona davet etmek ve tahrif ve tezyif etmeksizin indirildiği gibi onu ibraz etmek/açığa vurmamak, Batı ülkelerinde ki Müslümanın boynu üzerine vaki olan bir borçtur. Dolayısıyla, yalalılık yapmaz, süsleyip püslemez ve Batının iştmesi hoşuna gidecek şekilde İslam'ı açığa vurmaz. Bilakis, kafirlerin değil de, sadece Allah'ın rızasına tamah ederek, hakikatında ne ise onu olduğu gibi arz eder. Allah(cc) şöyle buyurmaktadır: (ولا تتبع أهواءهم واحذرهم أن يفتنوك عن بعض ما أنزل الله إليك) **"Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmalarından sakın."** (Maide49)

Nebi (s.a.v)'in ashabından Habeşistan'a hicret edenler örnek olsun. Hani Kureyş onları Necaşi'den geri getirmeleri için heyet göndermişti.

Ahmed Müsned'inde Nebi (sav)'in hanımı Ebu Ümeyye İbn-i Muğire kızı Ümmü Seleme'den şöyle rivayette bulunmuştur:

"Biz Habeşistan toprağına indiğimizde, Dinimizden emin olarak orada biz, komşuların en hayırlısı olan Necaşi'ye komşu olduk. Allah'a ibadetimizi yapıyor ne eziyet görüyor ne de hoşlanmayacağımız bir şey işitiyorduk. Bu durum Kureyş'e ulaştığında Necaşi'ye, beraberlerinde Necaşi'ye hediye etmek için Mekke'nin en güzel ve en çekici hediyelerinden olmak üzere, içimizden cellat iki kişiyi gönderme kararını aldılar. Ona verilmek üzere getirilecek olan hediyelerinden en acayip olan katıklardır. Dolayısıyla derhal onun için katıklar topladılar. Öyle ki, Patriklerinden hiç bir patriği hediyesiz bırakmadılar. Daha sonra bunları, Abdullah İbn-i Ebi Rebî'a İbn-i Muğire El-Mahzumi ve Amr' İbn-il As İbn-i Vail es-Sehmi ile beraber gönderdiler. O ikisine kendileriyle alakalı talimatları vererek şöyle dediler; "Her bir Patriğe hediyesini, Müslümanlar hakkında Necaşi'yle konuşmanızdan önce verin. Sonra Necaşi'ye hediyelerini takdim edin. Daha sonrada onları size, o onlarla konuşmadan önce teslim etmesini isteyin!" (Ümmü Seleme) devamla şöyle diyor; "Bunun üzerine o

ikisi Mekke'den çıkıp, Necaşi'ye geldiklerinde,onun yanında biz Dar'ın ve komşunun en hayırlısıydık. Ve daha sonra o ikisi, Necaşi ile görüşmeden önce hediyesi verilmedik Patriklerden hiç bir Patrik kalmadı.Daha sonrada o ikisi, onlardan her bir Patriğe şöyle dedi; "Bizden,kavimlerinin dinini parçalayan,sizin dininize de girmeyen,ama sizin de bizim de bilmediğimiz yeni bir din icat eden, akılsız, sefih hizmetçiler Kral'ın ülkesine teveccüh etmişlerdir.Kuşkusuz bizi Kral'a onları geri getirmeleri için kavimlerinin en şereflieleri gönderdi. Dolayısıyla biz, Kral'ile onlar hakkında konuştuğumuz zaman, o onlarla konuşmaksızın onları bize teslim etmesi görüşünü ona beyan edin.Zira kavimleri, onlardan şerefçe daha yüce ve onlar aleyhine ayıpladıklarını en iyi bilenlerdir.Bu konuşmadan sonra Patrikler o ikisine "Evet"dediler.Daha sonra o ikisi Necaşi'ye hediyelerini sundular. O da onların hediyelerini kabul etti.Sonra o ikisi Kral ile konuştu ve ona dediler ki, "Ey Kral! Senin ülkene, kavimlerinin dinini parçalayan, senin dinine de girmeyen,lakin sizin ve bizim de tanımadığımız yeni bir din icat eden, akılsız, sefih köleler iltica etmiştir.Kavimlerinin en şereflieleri olan babaları, amcaları, aşiretleri, onları teslim etmeniz için bizi size gönderdi. Kavimleri onlardan şerefçe daha yüce ve onlar aleyhine ayıpladıklarını ve hakkında onları kınadıkları şeyi en iyi bilenlerdir." (Ümmü Seleme) devamla dedi ki; "Abdullah İbn-i Ebi Rebi'a ve Amr' İbn-i El As', Necaşi'nin, Müslümanların kelamını dinlemesi kadar hiç bir şey kızdırmıyordu. Bunun üzerine etrafındaki Patrikler şöyle dediler: "Doğru söylüyorlar, Ey Kral! Kavimleri şerefçe onlardan daha yüce ve onlar aleyhine ayıpladıklarını da en iyi bilenlerdir.Onun için onları o ikisine teslim edin de, ülkelerine ve kavimlerine onları geri götürsünler." (Ümmü Seleme) sözüne devam ederek; "Bunun üzerine Necaşi kızdı, sonra şöyle dedi: "Hayır!İşte Allah! Allah'a yemin ederim ki, ozaman benim ülkeme sığınan, bana iyi komşulukta bulunan ve beni başkalarına karşı seçen bir kavmi çağırıp, onlara kendileri hakkında o ikisinin ne dediklerini sormadıkça onları asla teslim etmem.Eğer onlar, o ikisinin dediği gibi ise o takdirde onları o ikisine teslim eder ve kavimlerine geri iade ederim.Şayet yok onlar o ikisinin dediği gibi değilse, o ikisinden onları men ederim ve bana iyi komşu oldukları müddetince bende onların komşuluğunu güzel bulurum." (Ümmü Seleme) şöyle dedi: "Daha sonra Kral Rasulüllah'ın Ashabına elçi göndererek, onları davet etti.Kral'ın elçisi Müslümanlara gelince toplandılar.Sonra birbirleriyle konuşarak o adama gittiğiniz zaman ne söyleyeceksiniz dediler.Sonunda; "Vallahi! bu konuda her ne olursa olsun Nebimiz(sav)'in bize öğretilip emrettiğini söyleriz." dediler. Nitekim onun huzuruna geldiklerinde,Necaşi piskoposlarını çağırıp, onlarda hemen onun etrafına kitaplarını yaydılar.(Necaşi)Müslümanlara sorarak dedi ki; "Kendisiyle kavminizi parçaladığınız, benim ve bu ümmetlerden hiç bir kimsenin dinine girmediğiniz şu dininiz nedir?" dedi. (Ümmü Seleme) dedi ki; "Onunla konuşan Cafer İbn-i Ebu Talip idi ve ona şöyle dedi: "Ey Kral! biz putlara ibadet eden, ölü eti yiyen, bütün pislikleri yapan, sila'î rahmi kesen, komşuluğu kötü olan,bizden kuvvetlinin zayıfı yediği cahiliye ehli olan bir kavim idik.Biz bu hal üzere iken Allah içimizden nesebini, doğruluğunu, güvenilirliğini, dürüstlüğü, temizliğini bildiğimiz birisini bize elçi olarak gönderdi. O da bizi Allah'a ibadet etmeye, onu birlemeye ve bizim ve babamızın, Allah'dan başka ibadet edegeldiğimiz taşları ve putları terk etmeye davet etti.Ayrıca bize, doğru sözlülüğü, emaneti eda etmeyi, sila'î rahmi ve güzel komşuluğu, haramlardan ve kan akıtmaktan sakınmayı emretti ve bizi, kötülüklerden, pisliklerden, yalan söylemekten, yetim malı yemekten ve evlilere iftira atmaktan nehyetti.Keza bize sadece bir olan Allah'a ibadet etmeyi ona hiçbir şeyi ortak koşmamayı, namazı, zekatı ve orucu emretti. (Cafer)Dedi ki; "İslam'ın işleri, bir bir ona sayılıyor, bizde onu tasdik ve iman ediyor ve getirdiği şey üzere ona tabi oluyorduk.Böylelikle yalnızca Allah'a ibadet ediyor ve ona hiçbir şeyi ortak koşmuyorduk.Onun, bize haram kıldığını haram, helal kıldığını da helal kılıyorduk.Ardından, kavmimiz bize düşmanlık yaptı ve bizleri cezalandırıp, tekrar Allah'a ibadetten putlara ibadete geri döndürmek için ve eskiden helal kabul ettiğimiz pislikleri, tekrar helal kabul ettirmek için dinimizde bizleri fitneye düşürüyorlardı.Ne

zaman ki,bizi istediklerini yapmaya zorladılar ve bize zulmettiler, bize karşı taşkınlık yaptılar ve dinimizle bizler arasına engel koydular,işte o zaman, bizde senin ülkene (doğru yola) çıktık ve seni diğerlerine tercih ettik ve senin komşuluğuna sevindik ve senin yanında zulme uğramayacağımızı umduk Ey Kral !” dedi. (Ümmü Seleme)Dedi ki: “Buna binaen, Necaşi ona; “Beraberinde onun(Rasul’ün) Allah’tan getirdiği bir şey var mı?dedi.” (Ümmü Seleme) diyor ki; “Cafer ona, “Evet” dedi. Hemen peşi sıra Necaşi ona;“Öyle ise onu bana oku.”dedi. Bunun üzerine ona “KAF, HE, YE, AYN, SAD; (suresinin) başını okudu.(Ümmü Seleme)Dedi ki;“Vallahi! Necaşi sakalını ıslatıncaya kadar ağladı. Keza Piskoposlarda, kendilerine okunanı işittiklerinde mushafklarını ıslatıncaya kadar ağladılar. Sonra Necaşi; “Vallahi! Bu ve Musa’nın getirdiği bir tek fenerden çıkıyor.”dedi. Sonra da o ikisine; “Haydi varın gidin. Vallahi! size onları ebediyen teslim etmem ve etmeyeceğim.” dedi.Ümmü Seleme dedi ki;O ikisi onun yanından çıktı.Sonra,Amr' İbn-i El As; “Vallahi! yarın onların ayıplarını huzurlarında haber vereceğim sonra da bununla köklerini kazıyacağım.” dedi. (Ümmü Seleme) Dedi ki; “Buna karşılık Abdullah İbn-i Ebi Rebi'a -ki o,bizim hakkımızda korkanların başında gelmekteydi-“Öyle yapma.” dedi. Çünkü onların,her ne kadar bize muhalefet etmişlersed e sıla'i rahimleri vardır.” Bu sefer dedi ki: “Vallahi! ona (Necaşi'ye) onlar, Meryem oğlu İsa'nın kul olduğunu zannediyorlar diye haber vereceğim.” (Ümmü Seleme) diyor ki; “Sonra Ertesi gün o; “Ey Kral! onlar Meryem oğlu İsa hakkında büyük bir söz söylüyorlar. Dolayısıyla onlara bir elçi gönderde İsa hakkında ne söylediklerini onlara sorsun.” dedi.(Ümmü Seleme) Dedi ki:“Hemen onlara, İsa hakkında sorması için bir elçi gönderdi.(Ümmü Seleme)Dedi ki:“Onlar, bizim başımıza bunun benzeri (bir olay) gelmemişti.Derhal kavim toplandı ve Necaşi size, İsa hakkında sorduğu zaman ne söyleyeceksiniz diye aralarında konuştular. Neticede dediler ki; “Vallahi! Bu konuda her ne olursa olsun, onun hakkında Allah'ın söylediğini ve Nebimizin getirdiğini söyleyeceğiz dediler.” Nitekim onun yanına girdiklerinde, Necaşi onlara; “Meryem oğlu İsa hakkında ne söylüyorsunuz?” dedi. Buna karşılık Cafer İbn-i Ebi Talip ona; “Biz onun hakkında Nebimizin getirdiğini söyleriz, O Allah'ın kulu, Rasulü, Ruhu ve büsbütün kendini ibadete veren bakire Meryeme üfllediği kelimesidir.” dedi. (Ümmü Seleme)Dedi ki ; “Necaşi, elini toprağa koydu ve yerden bir dal alarak sonra şöyle dedi:” Meryem oğlu İsa hariç söylediklerin şu dal parçası gibidir.” O, söyleyeceğini söyledikten sonra etrafındaki Patrikler burunlarından solumaya başladılar. Akabinde onlara,burundan da solusanız,Vallahi! Hadi gidin! Siz, benim topraklarımda güven içerisindesiniz.Her kim size söverse borçlu olur,sonra yine söverse yine borçlu olur. Benim altından bir dağım olmasını istemediğim kadar, sizden bir kişiye eziyet etmeyi de istemem dedi. Hediyelerini o ikisine geri verin.Bizim onlara ihtiyacımız yoktur.Vallahi! Allah, bana mülkümü geri verdiğinde benden bir rüşvet almamıştır. Onun için bende rüşvet alıcı değilim.İnsanlar bana itaat ettiği müddetince bende onlara o konuda itaat edeceğim.” dedi. (Ümmü Seleme) Dedi ki; “O ikisi, huzurundan çirkin bir şekilde ve getirmiş oldukları hediyeler kendilerine iade edilmiş bir halde çıktılar. Biz,onun yanında komşunun en hayırlısıyla birlikte Dar'ın en hayırlısında ikame etmiş olduk.”

BİR ÜMMETE MENSUB OLMAK

Ümmet; ya bir dinin ya bir zamanın veya bir mekanın kendilerini bir araya getirdiği bir topluluğa denir.

İslamî ümmet; İslamî akideye iman eden ve İslam hükümlerini tatbik konusu kılan insanlar topluluğudur.Yani onlar,İslamî akideye ve ondan fıskıran nizamlara iman eden kimselerdir.

Şer'i deliller;İslamî ümmetin, dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşayan diğer ümmetlerden ayrı seçkin bir ümmet olduğu konusunda birbirini destekler mahiyettedir. Yine deliller;ülkeler birbirine ne kadar uzak olursa olsun, Müslümanın

İslamî ümmetten ayrılmaz bir parça olduğu konusunda birbirini teyit eder mahiyettedir. Onun, İslamî ümmete mensupluğu İslam dinine, akidesine ve nizamına mensupluğu gibidir. Allah (cc) şöyle buyurmaktadır:

(وكذلك جعلناكم أمة وسطا لتكونوا شهداء على الناس ويكون الرسول عليكم شهيدا....)

"İşte böylece sizin insanlığa şahitler olmanız, Resûl'ün de size şahit olması için sizi vasat bir ümmet kıldık." (Bakara 143)

Ve yine Subhanehu şöyle buyurmaktadır;

(كنتم خير أمة أخرجت للناس تأمرون بالمعروف وتنهون عن المنكر وتؤمنون بالله)

"Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allah'a inanırsınız." (Ali İmran 110)

Behz İbn-i Hakim'den o da babasından o da dedesinden Rasulüllah (s.a.v)'i Allah'ü Te'ala'nın: (كنتم خير أمة أخرجت للناس) **"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz"**sözünde şöyle derken işitmiştir: <<إنكم تتمون سبعين أمة أنتم خيرها، وأكرمها على الله >>

"Siz yetmiş ümmetin tamamlayıcısıdır. Onlardan Allah'a en hayırlı ve en değerli olanı sizsiniz."(Tirmizi)

Medine vesikasında ise şöyle gelmiştir:

>> هذا كتاب من محمد النبي الأمي بين المؤمنين والمسلمين من قريش ويثرب ومن تبعهم فلحق بهم وجاهد معهم. أنهم أمة

.<< واحدة من دون الناس >> **"Bu Nebi Muhammed (sav)'den Kureyş ve Yesrib müminleri ve Müslümanlarının, onlara tabi olanların, onlarla beraber savaşanların diğer insanlara nazaran bir tek ümmet olduğu hakkında bir beyanattır."** (İbni Hişam)

Ziyad İbn-i A'laka, Arfece'yi, o da Rasulullah(sav)'i şöyle derken işittim demiştir: << إنه ستكون هنات وهنات فمن أراد أن يفرق أمر هذه الأمة وهي جميع فاضربوه بالسيف كائنا من كان >>

"Şüphesiz ilerde karışıklık olacaktır. Birlik oldukları halde bu ümmetin durumunu parçalamak isteyen kim olursa olsun boyunlarını kılıcınla vurunuz." (Müslim)

İşte bazı bu deliller; İslamî ümmetin vakiasını, onun diğerlerine karşı seçkinliğini, ona mensup olma ve onu muhafaza etmenin vacipliğini açıklıyor.

İslamî ümmete, fikirsel ve duygusal olarak mensup olmanın tezahürlerinden biri de, akidesini müdafaa etmek, birliğine çalışmak ve sevincinden dolayı sevinmek ve hüznünden dolayı da hüzünlenmektir.

Nu'man İbn-i Beşir'den, Rasûlüllah (sav)'in şöyle buyurduğu nakledildi:

>> مثل المؤمنين في توادهم وتراحمهم وتعاطفهم مثل الجسد: إذا اشتكى منه عضو تداعى له سائر الجسد بالسهر والحمى <<

"Müslümanların sevgide, şefkette, birlik ve beraberlikteki misalleri bir vücuda benzer. Ondan bir organ şikayette bulunursa diğer organlarda ateş ve uykusuzlukla ona katılmaya çağırılırlar." (Müslim rivayet etti)

Binaleyh, Batı ülkelerinde ki her bir Müslüman; bir ümmete mensup olduğunu hatırında bulundurması ve kendi bekasına çalışması kaçınılmazdır. O,şunu iyi bilmelidir ki; Batı kültürüne ne kadar entegre olursa olsun,toplumuna ne kadar asimile olursa olsun ve ona ne kadar dost ve ihlaslı olursa olsun şüphesiz o, Müslüman olarak geldiği gün gibi Batının nazarında hiç değişmemiştir.Her ne kadar değişmiş ise de...

VELÂ/DOSTLUK KİMİN İÇİNDİR?

Velâ ve müvalat; yardım etmek, desteklemek, samimi olmak, dostluk göstermek ve sadakat anlamındadır.

Allah Azze ve Celle Müslüman'a, Rabbi Te'ala'yı, Rasul'ü (sav)'mi, İslam dinini ve Müslümanları veli edinmeyi emretmiş ve ona, küfrü ve kafirleri veli edinmeyi yasaklamıştır. Allah (cc) şöyle buyurdu:

(لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ)

"Müminler, müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur. Ancak kafirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız başkadır. Allah, kendisine karşı (gelmekten) sizi sakındırıyor. Dönüş yalnız Allah'adr." (Ali imran28)

Ve şöyle buyurmaktadır:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا)

Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmeyin; (bunu yaparak) Allah'a, aleyhinizde apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz? (Nisa 144)

Yine şöyle buyurdu:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ

(الظالمين) **"Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar (birbirinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez."** (Maide 51)

Keza şöyle buyurdu:

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُوا وَلَعَا مِنْ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكَافِرَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ

(كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ) **"Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine Kitap verilenlerden dininizi alay ve oyun konusu edinenleri ve kafirleri dost edinmeyin. Allah'tan korkun; eğer müminler iseniz."** (Maide 57)

Allah'ı ve Nebisini(sav) veli edinmenin tezahürlerinden biriside, ibadette ve davette muhlis olmak, şeriat üzerinde sebat etmek, kitap ve sünnet ile amel etmektir. Allah (cc) şöyle buyurmuştur:

(قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ)

"(Rasûlüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Ali İmran 31)

Müslümanları veli edinmenin tezahürlerinden biriside; Allah için onları sevmek, yardımlarına koşmak, hor ve zelil bırakmamak,onlardan beri olmamak,onları jurnallememek ve onlar aleyhinde casuslukta bulunmamaktır.

İbn-i Şihab'dan, o da Salim'den, o da Abdullah İbn-i Ömer'den Rasülullah(sav)'in şöyle dediği rivayet edildi:

>> المسلم أخو المسلم، لا يظلمه ولا يسلمه، ومن كان في حاجة أخيه كان الله في حاجته، ومن فرح عن مسلم كربة فرح الله عنه كربة من كربات يوم القيامة، ومن ستر مسلماً ستره الله يوم القيامة <<
"Müslüman Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu teslim etmez. Kim, kardeşinin ihtiyacını görürse Allah'ta onun ihtiyacını görür. Kim, bir Müslüman'ı bir sıkıntıdan kurtarırsa, Allah'ta o sebeple onu kıyamet gününün sıkıntısından kurtarır. Kim bir Müslümanın ayıbını örterse, Allah'ta onun ayıbını kıyamet günün örter."(Buhari rivayet etti)

Ebu Hüreyre'den Allah Rasülü (sav)'nün şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

>> لا تحاسدوا. ولا تناجشوا، ولا تباغضوا، ولا تدابروا، ولا يبيع بعضكم على بيع بعض. وكونوا، عباد الله! إخوانا. المسلم أخو المسلم. لا يظلمه، ولا يخذله، ولا يحقره. التقوى ههنا" ويشير إلى صدره ثلاث مرات "بحسب امرئ من الشر أن يحقر أخاه

المسلم. كل المسلم على المسلم حرام. دمه وماله وعرضه << **"Hasetleşmeyin, rekabet etmek için satışta birbirinize düşmeyin, birbirinize buğzetmeyin, birbirinize sırt çevirmeyin, birinizin satışı üzerine satış yapmayın, Allah'ın emrettiği şekilde kardeş olun. Müslüman Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu mahrum bırakmaz, onu tahkir etmez."** Rasulüallah (s.a.v) üç defa göğsüne işaret ederek; **"Takvalılık buradadır."** dedi ve; **"kişiye şer olarak, Müslüman kardeşini tahkir/aşağılaması yeterlidir. Her Müslümanın malı, kanı ve ırzı diğer Müslüman'a haramdır."**(Müslim rivayet etti)

Muhakkak ki, Allah'ı, Rasul'ünü, hak dinini ve Müslümanları veli edinmek meselesi; onda ancak Allah'ın kitabında ve Rasul'ünün sünnetinde bulunan kat'i burhanlardan ve ayan-beyan hüccetlerden yüz çeviren, arkası kesilecek nimetler veya ucuz dünyevi maslahat yada aşağılık menfaat vaadine yönelen mütekebbir/kibirli kimsenin münakaşa edeceği kâtî bir meseledir. Allah (c.c) şöyle buyurmaktadır:

(الذين يتخذون الكافرين أولياء من دون المؤمنين أيتفون عندهم العزة فإن العزة لله جميعا)

"Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinenler, onların yanında izzet (güç ve şeref) mi arıyorlar? Bilsinler ki bütün izzet yalnızca Allah'a aittir."
(Nisa 139)

GELECEK İSLAM'INDIR

Bazı kimseler, Batının İslam'a karşı giriştiği iğrenç hamle ve saldırısının, nurunu söndüreceğini ve yeniden doğacak olan güneşini perdeleyeceğini zannına kapılabilirler. Bazıları da, zorbacı hücumun, kin dolu lisanın ve Batının ağzında belirip te, dolayısıyla kalbinde gizlediğini açığa çıkaran terörizm teriminin, Müslümanların kararlılıklarını gevşetip zayıflatacağı, vakiayı ihsaslarını körelteceği ve izzete ve nusrete olan şevk ateşlerini söndüreceği sanına kapılabilirler. Yine bazıları da, şerrin karşısında hayır gibi kelimelerin ve fundemantalizm ve terörizm gibi niteliklerin, fikrinin derinliğine ve risaletinin doğruluğuna rağmen İslam'ın yüzüne yükseltileceğini veya Müslümanların akidelerine olan güveni ırgalayıp sarsacağını ve ümmetlerinin şanı ve şerefi için çalışanların varlıklarını sallayıp titreteceğini zannedebilirler.

Şüphesiz, bu ve bu seviyede ki v.s zanlar, vakianın Kitabın ve Sünnetin tekzib ettiği sırf evhamlardır.

Vakia; Müslümanların tekrar dinlerine döndüklerini, İslam'ı yönetime, devlete ve hayata geri getirmeyi arzuladıklarını ve halifeye biat etmek, topraklarını kurtarmak ve haklarını geri almak için yanıp tutuştuklarını söylüyor.

Halbuki Batı, ideolojisiyle, fikriyle, nizamiyla, top ve tüfeğiyle Müslümanları dinlerinden saptırmak, akidelerinden uzaklaştırmak ve dostluk ve sevgilerini kazanmaktan aciz kalmıştır.

Evet, bütün bunlar zaferin belirtileri ve İslam güneşiyle aydınlanacak olan istikbalin alametleri değil midir? Yine bunlar, İslam'ın avdetinin emareleri ve ümit edilen nusretin göstergeleri değil midir?

Ey Müslümanlar!! Sizi daha çok çalışmaya ve sabru-sebat etmeye davet ediyoruz. Zafer; sizin dostunuz, istikbal, sizin istikbalinizdir Allah Te'ala şöyle

buyurdu: (ياأيها الذين آمنوا إن تنصروا الله ينصركم ويثبت أقدامكم) **“Ey iman edenler! Eğer siz**

Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı sabit kılar.” (Muhammed 7) Yine Subhanehu şöyle buyurdu:

(الذين أخرجوا من ديارهم بغير حق إلا أن يقولوا ربنا الله ولولا دفع الله الناس بعضهم لبعض لهدمت صوامع وبيع وصلوات ومساجد)

يذكر فيها اسم الله كثيرا ولينصرون الله من ينصره إن الله لقوي عزيز) **“Onlar, başka değil, sırf "Rabbimiz Allah'tır" dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarılmış kimselerdir. Eğer Allah, bir kısım insanları diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, mutlak surette, içlerinde Allah'ın ismi bol bol anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler yıkılır giderdi. Allah, kendisine (kendi dinine) yardım edenlere muhakkak surette yardım eder. Hiç şüphesiz Allah, güçlüdür, galiptir.”** (El-Hac 40)

>> تكون النبوة فيكم ما شاء الله أن تكون ثم يرفعها إذا شاء أن يرفعها ثم تكون خلافة على منهاج النبوة فتكون ما شاء الله أن تكون ثم يرفعها إذا شاء الله أن يرفعها ثم تكون ملكا عاضا فيكون ما شاء الله أن يكون ثم يرفعها إذا شاء أن يرفعها ثم تكون ملكا جبرية فتكون ما شاء الله أن تكون ثم يرفعها إذا شاء أن يرفعها ثم تكون خلافة على منهاج النبوة ثم سكت <<

Ahmet, Müsned'inde Nu'man İbn-i Beşir'den şöyle dediğini rivayet etti:

“Biz mescidde Rasulüllah ile beraberken -Beşir fazla konuşmayan bir kimse idi- Ebu Sa'lebe El Hasani çıkageldi. Ve dedi ki; *“Ey Beşir İbni Sad sen Rasulüllah'ın (sav) emirleri (yöneticiler) hakkındaki hadisini biliyor musun?”* Hemen Huzeyfe atıldı ve; *“Ben onun sözünü en iyi bilenim.”* dedi. Daha sonra Ebu Sa'lebe bir yere oturdu. Huzeyfe sözüne devam ederek şöyle dedi: Allah Rasulü şöyle buyurmaktadır: **“Aranızda nübüvvet Allah'ın dilediği kadar kalacak sonra kaldırmak istediği zaman onu kaldıracaktır. Daha sonra nübüvvet metodu üzere Hilafet olacaktır. Allah onu kalmasını dilediği kadar bırakacak sonra onu kaldıracaktır. Sonra ısırcı bir hükümdarlığa dönüşecektir. Allah'ta onu dilediği kadar bırakacak sonrada kaldırmayı murat ettiği zaman kaldıracaktır. Daha sonra o diktatörlüğe dönüşecek Allah onu dilediği kadar bırakacak. Sonra onu kaldıracaktır. Sonra nübüvvet metodu üzere Hilafet kurulacaktır.”** Sonra Rasulüllah sustu...”

--- SON ---